

1

Ons huis was anders dan alle andere huizen. Niet alleen was het oeroud en gingen er meer raadsels in schuil dan ik zou kunnen opnoemen, het had zelfs een eigen naam.

Villa Evie was niet alleen het meest betoverende huis dat ik ooit had gezien, maar ook het geheimzinnigste. Keer op keer verraste het me en liet het me dingen zien die ik nooit had verwacht.

Toegegeven, de wind suisde nog steeds door alle kieren, en alles wat bewoog maakte een piepend of krakend geluid. Overal waar de verf het liefst op moest blijven zitten bladderde hij af, en er was pas warm water als de badkachel een uurtje had staan loeien. En toch was Villa Evie voor mij het fijnste huis dat er bestond. Mijn eigen magische thuis.

Tussen die vervallen muren voelde ik me veilig, zelfs al lag er buiten iets verschrikkelijks op de loer, iets wat geduldig wachtte op een kans mij te pakken te krijgen. Maar met die angst leefde ik al sinds we hiernaartoe waren verhuisd. Die was tegelijk met dat oude huis in mijn leven gekomen en had me sindsdien niet meer losgelaten.

Zo was het ook op deze zondagmiddag; daar konden de warmte van de nazomer en de bank waarop ik het me gemakkelijk had gemaakt niets aan veranderen. Zelfs het weekend dat bijna achter me lag en de chocolademelk die papa voor Benno en mij had gemaakt konden me mijn angst niet laten vergeten. Toch hing de geur van warme chocola nog steeds weldadig in de lucht en vermengde zich met alle andere geuren die door de woonkamer trokken. Vandaag waren dat anijs, hout en bergamot. Nu was de chocola allang op en was papa met Benno boodschappen gaan doen, maar de chocoladegeur zou nog wel een tijdje in de woonkamer blijven hangen. Zo ging dat altijd in Villa Evie. Geurtjes bleven bij ons langer hangen dan waar ook.

Op zulke momenten, als het huis mij met zijn afwisselende geuren omwikkelde, vergat ik eventjes de angst in mijn achterhoofd. Ik wist wel dat die zorgeloosheid niet lang zou duren – daarvoor was wat ons te wachten stond veel te gevaarlijk – maar een paar minuten lang stond ik mezelf toe me in de geuren te verliezen.

Steeds weer mengden ze zich met elkaar tot een nieuwe, tot dan toe onbekende compositie die langzaam door het huis trok. Het leek wel alsof ze in elke kamer de verschillende geuren bezochten en daarmee een nieuwe

verbintenis aanging. Ik hield heel veel van elke geur. De geuren van ons huis vormden een niet meer weg te denken deel van mijn leven.

Ik streek over de oude tafel in de woonkamer. Eén ding wist ik heel zeker: in Villa Evie was ik inmiddels geworteld, en mijn wortels groeiden met de dag dieper. Dit huis was mijn ankerplaats, mijn fort, de fijnste plek die ik kende. Hier voelde ik me sterk, altijd.

Hier hoorde ik gewoon thuis.

Daar was nog een reden voor. Ons huis borg namelijk een geheim in zich dat diep verstopt lag en mijn leven sinds we hiernaartoe verhuisd waren volledig op zijn kop had gezet: de magische apotheek. En bij de gedachte aan die geheime ruimte onder het huis stond ik op van de bank. Hartstikke fijn om mijn zorgen een paar minuten lang opzij te zetten, maar ik had veel te veel te doen om hier nog langer te blijven hangen. Werk aan de winkel in het laboratorium.

Op de gang trok ik mijn halsketting over mijn hoofd. Sinds enige tijd droeg ik daaraan de sleutel van de lift die naar de magische apotheek leidde. Ik knielde neer bij de onderste treden van de trap en draaide aan een van de in hout uitgesneden bloemen van de trapeuning. Geen twee tellen later begon de houten lambrisering onder de trap te kraken. Een voor een schoven de planken opzij en boden zicht op het ijzeren geraamte van de lift. Ik wrong me er binnen. Met een geoefende beweging stak ik de sleutel in het slot en de lift begon te zakken.

Sinds we terug waren uit Venetië bereidden we ons voor op het ergste. Vroeg of laat zou Edgar ons hier komen be-

zoeken. *Edgar de Richemont*, herhaalde ik steeds weer bij mezelf, en ik kreeg kippenvel op mijn armen.

Er was een tijd geweest waarin ik Edgar vertrouwde – een tijd waarin hij gewoon de kleinzoon van onze tuinman Willem was. Ik had Edgar zelfs als een vriend in mijn hart gesloten. Hij zag er tenslotte al wat ouder uit dan ik en kon hartstikke aardig zijn als hij een beetje zijn best deed.

Bovendien dacht ik toen nog dat de verschrikkingen uit Edgars verleden – de gevangenschap waaruit wij hem hadden bevrijd – een band tussen ons hadden gesmeed, en dat Edgar dus bij ons hoorde.

Maar dat was een grote vergissing geweest. Niet alleen had hij zich tegen de Eeuwigen gekeerd, die hem tot dan toe het leven zuur hadden gemaakt, hij had ook ons op de korrel genomen. De angst voor wat hij van plan was hield ieder van ons in zijn greep en bepaalde wat we dagelijks deden.

Want Elodie en ik waren sentifleurs. Wij beschikten over een talent waarmee we, door gebruik te maken van geuren, konden lezen en zelfs konden beïnvloeden wat anderen voelden. En Edgar zou er alles aan doen om ons die gave af te nemen en daarna over de hele wereld uit te roeien. Dat had hij in Venetië al laten zien. Zijn haat tegen iedereen die de sentifleurgave bezat was grenzeloos. En bij de gedachte alleen al aan wat hij bereid was te doen om zijn doel te bereiken liepen de rillingen me steeds weer over de rug.

Edgar had onze vriend moeten zijn. Een kameraad. Maar we hadden hem volkomen verkeerd beoordeeld.

En nu stonden de zaken er wel anders voor.

Met een schok kwam de lift tot stilstand. Ik schoof het traliehek opzij. Daarna draaide ik niet aan de deurknop, maar drukte de klink ernaast omlaag, en het volgende ogenblik zag ik het laboratorium voor me. Een paar tellen lang deed ik mijn ogen dicht en liet me begroeten door een geurmengsel van patchoeli, cederhout en wierook dat bij elke stap sterker werd.

‘Hallo!’ riep ik tegen Daan de Bruijn terwijl ik naar de borrelende distilleeropstelling liep en de hemelsblauwe wolk bekeek die in het vertrek hing. ‘Hebt u hier weer geslapen?’

‘Lucie. Goedenavond,’ bromde de oude geurapotheker zonder opkijken.

Te midden van blikken trommels, flesjes en houten kistjes zat hij juist iets in een aantekeningenboek te krabbelen en schoof de verschillende verpakkingen waarin we ruwe grondstoffen voor de geurfabricage op sloegen besluiteloos heen en weer.

Als je vandaag de dag naar Daan op zoek was, kon je hem eigenlijk maar op twee plaatsen vinden: in de magische apotheek of in het laboratorium. Daar werkte hij aan nieuwe geuren, en dat deed hij van ’s morgens vroeg tot ’s avonds laat.

‘U moet toch ook af en toe slapen,’ zei ik. ‘Wanneer bent u voor het laatst op uw woonboot geweest?’

‘Die leunstoelen hiernaast zijn eigenlijk best gerieflijk,’ mompelde Daan, nog slechter verstaanbaar dan toen hij

‘Goedenavond’ zei, en hij concentreerde zich weer op zijn aantekeningenboek. Waarschijnlijk luisterde hij maar met een half oor, zoals hij de laatste tijd wel vaker deed.

Ik wierp een blik op de plantjes die in de distilleeropstelling lagen te koken om een idee te krijgen van de geur die Daan aan het maken was, maar kon niet meteen zeggen wat het was.

‘Hoe ver bent u?’ vroeg ik.

Daan antwoordde weer met een besluiteloos gebrom, dus liep ik naar hem toe en keek in zijn aantekeningenboek. Het recept dat hij daarin opschreef had hij al vele malen herzien. Zinnen waren doorgestreept, hoeveelheden, bestanddelen, de volgorde – niets in dit recept leek vast te staan.

Ik kon hem maar beter rustig zijn aantekeningen laten maken. Zo langzamerhand kende ik Daan goed genoeg om te weten hoe belangrijk deze ogenblikken waren, wanneer hij dingen opschreef. Ik moest hem maar niet afleiden.

Sinds we weer thuis waren werkten we onder hoge druk aan de beveiliging van Villa Evie. We ontwikkelden en brouwden recepten voor allerlei beschermende geuren. Nog maar kortgeleden had ik drie nieuwe soorten gemaakt en ik was heel tevreden met het resultaat. Al twee weken geleden hadden Mats en ik de hele villa ermee besproeid en ingesponnen als een cocon. Vanbuiten zag het huis er nauwelijks anders uit dan anders. Niemand zou zelfs maar vermoeden dat er magische geuren aan het werk waren. Geuren die iedereen beletten dichter bij Villa Evie te komen dan een paar passen, als wij dat wilden.

Zelfs Edgar zou dat niet lukken.

Tenminste, dat hoopten we.

Voor me op het werkblad stond een rijtje pas gevulde flesjes. Ik boog me naar voren om Daans ouderwetse handschrift op de etiketten te ontcijferen. Er was maar één geur bij die ik al kende: de Aromatische Bescherming. Die had ik zelf een tijdje geleden nog samen met Mats in de villa van de barones Van Schonebloem gebruikt. Ironisch genoeg hadden we met behulp van die geur Edgar uit zijn gevangenschap bij de Eeuwigen bevrijd. En nu zouden we juist die geur gebruiken om ons tegen Edgars aanvallen te beschermen.

Ik liet mijn blik over de andere etiketten gaan en zag verder alleen maar nieuwe namen. Vlak voor me stond een flesje Duizend Sloten Odeur te bruisen, naast een borrelende vloeistof die Een Vleugje Veiligheid heette. En daarnaast stonden, schuimend en sissend, de Reuk van Oervertrouwen, de Stalen Geurmuur en de Reuk van Onaantastbaarheid.

De laatste tijd had ik vaak staan kijken hoe Daan de een of andere geur bij ons thuis had getest. Ze verspreidden zich op de meest uiteenlopende manieren. Eén geur klom langs de muren omhoog, als een dekzeil, en een andere trok direct in de stenen, alsof hij zich in het metselwerk wilde wortelen. Elke geur die Daan tot nu toe had bereid gaf ons meer hoop dat we ons daarmee inderdaad tegen alles en iedereen konden beschermen. Maar was dat ook echt zo?

Intussen had ik wel gezien hoe machtig Edgar was geworden. Met de geuren die hij op zichzelf had toegepast

kon hij zichzelf bijna overal naartoe teleporteren – naar elke plaats, in elke tijd. Zo was hij er in Venetië ook achter gekomen hoe je de Zielloze Dood kon maken. Dat was een wrede geur, waarmee je niet alleen het sentifleurtalent kon doden, maar ook elke vorm van emotie kon blokkeren. De geur leidde tot een innerlijke gevoelsdood, had Daan me uitgelegd; hij had die geur jaren geleden op zichzelf toegepast. Daarna hadden er vele tientallen jaren voorbij moeten gaan voor er eindelijk weer gevoelens in Daans hart slopen. En in de tussentijd was hij zichzelf bijna helemaal kwijtgeraakt.

En dat was precies Edgars plan: hij wilde de Zielloze Dood brouwen om die alle sentifleurs van de wereld toe te dienen. Ook Elodie. Ook mij. Dat je een grote kans had om eraan dood te gaan, een bijwerking die volgens Daan meer dan eens voorkwam, interesseerde Edgar helemaal niets.

Dus moesten we hem tegen elke prijs uit de buurt van de magische apotheek houden.

Mijn blik dwaalde over het werkblad. Naast Daan stond de bokaal met meteorpoeder. Ik schrok. Die was al bijna leeg! Hoe kon dat nou? We hadden de bokaal tot de rand gevuld toen we de meteorsteen in Parijs bij Éternité vonden, de geurtjesfabriek van Syrell de Riche-mont. Ik had gehoopt dat we er nog jaren mee toe hadden gekund, maar nu... waar was dat poeder gebleven?

Daan sloeg een bladzijde om en schreef verder in zijn aantekeningenboek.

‘Dat is toch niet alles wat ervan over is, hè?’

Daan keek op en fronste zijn voorhoofd. Er kwam een

weemoedige uitdrukking op zijn gezicht toen hij zag waar ik naar keek. ‘Ik vrees van wel. Die nieuwe beschermende geuren kosten erg veel meteorpoeder. Maar we hebben geen k...’

Piepende scharnieren onderbraken hem en ik kromp even in elkaar van schrik.

‘Gaat het hier een beetje?’ Elodie kwam het laboratorium in en liep naar ons toe. Ze droeg een rok en een chique zwarte bloes, waartegen haar kaarsrechte, donkere haar nauwelijks afstak. Met opgetrokken wenkbrauwen keek ze van de een naar de ander, maar Daan was allang weer in zijn recept verdiept, dus hield ik mijn wijsvinger voor mijn mond. Elodie begreep meteen wat ik bedoelde en haalde een geur uit haar tasje. Het was een rond, felroze flesje, waarin een grote luchtbel op en neer bewoog.

‘Wat is dat?’ fluisterde ik.

‘Ik heb het “InvloedBriesje” genoemd.’

Ze had het nog niet gezegd of ik rook nog iets anders; een geur die om Elodie zelf hing. Een ogenblik lang concentreerde ik me op dat vleugje. Ze rook naar de Odeur van Elke Plaats, Daans reisgeur, waarmee je in een paar tellen overal heen kon gaan waar je maar wilde. Maar tegelijkertijd rook ik ook iets anders. Waarschijnlijk had ze er een of andere tijdreisgeur doorheen gemengd.

‘Ben je er even opuit gegaan?’ vroeg ik, maar aan de groene tint in Elodies gezicht kon ik zien dat ze wel méér dan één keer met de Odeur weg was geweest. ‘Uit welke tijd kom je?’

Elodie zei niets en wierp Daan een steelse blik toe.

Onverwacht draaide hij zich naar haar om en keek

haar aan. Hij had dus toch geluisterd. ‘Heb je nog aan ons project gewerkt?’ vroeg hij.

‘Een beetje maar,’ zei Elodie. ‘Eigenlijk heb ik vooral geprobeerd erachter te komen waar Edgar Raffael kan hebben verstopt. En... mijn vader. Maar ik heb ze geen van beiden gevonden.’

‘O juist,’ bromde Daan, en hij boog zich weer over zijn aantekeningen.

‘Over wat voor project hebben jullie het?’ Ik keek van Daan naar Elodie en terug. Ik kreeg een vreemd gevoel in mijn buik. ‘En waarom ben je alleen naar Raffael gaan zoeken en heb je mij niet om hulp gevraagd? Wat had je gedaan... als Edgar je had gevonden?’

Ik kreeg het warm bij het idee alleen al. Elodie had vast niet alleen in de tijd gereisd, maar ook in Edgars persoonlijke notitieboek. En dat was wel honderd keer zo gevaarlijk. Dat boek gaf immers rechtstreeks toegang tot Edgars gevoelsleven. Weliswaar konden Elodie en ik daarin met ons sentifleurtalent naar zijn geheimen zoeken, maar daar hing een prijskaartje aan.

Ik huiverde als ik eraan dacht. Er lag zo’n diepe afgrond van pijn in dat notitieboek dat ik elke keer dat we erin doken in paniek was geraakt en bijna tussen de bladzijden was verdwaald. Tot nu toe was het mij nog geen één keer gelukt in mijn eentje Edgars duisternis te verkennen. Stel dat Elodie ook zoiets overkwam, zonder dat ze iemand bij zich had om haar er weer uit te helpen?

‘Jij moest toch naar school,’ suste Elodie, en ze hield me weer haar nieuwe InvloedBriesje voor. ‘Dus hoe had ik jou om hulp moeten vragen?’